

Sygn. akt VII K 22/13

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 17 kwietnia 2014 roku

Sąd Rejonowy w O. VII Zamiejscowy Wydział Karny z siedzibą w S. w składzie:

Przewodniczący: SSR Joanna Krzywińska – Skoczylas

Protokolant: Krzysztof Prokop

w obecności Prokuratora Ewy Majki - Sobolewskiej

po rozpoznaniu w dniu 10 kwietnia 2014 roku

sprawy **K. K. (1)**

syna J. i Z. z domu K.

urodzonego (...) we W.

oskarżonego o to, że:

w dniu 24 lutego 2012 r. w miejscowości B. na ul. (...) -go M. kierował samochodem marki A. nr rej. (...) pomimo orzeczonego prawomocnym wyrokiem Sądu Rejonowego dla W. K., sygn. akt VII K 100/09 zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych na okres 5 lat,

tj. o czyn z art. 244 k.k.

I. uznaje oskarżonego **K. K. (1)** za winnego popełnienia zarzucanego mu czynu opisanego w części wstępnej wyroku tj. przestępstwa z art. 244 k.k. i za to na podstawie art. 244 k.k. wymierza mu karę 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności,

II. na podstawie art. 69 § 1 i 2 k.k. i art. 70 § 1 pkt. 1 k.k. wykonanie orzeczonej w pkt. I kary pozbawienia wolności zawiesza oskarżonemu warunkowo na okres próby 3 (trzech) lat,

III. zasądza od Skarbu Państwa na rzecz Kancelarii Adwokackiej adw. M. A. wynagrodzenie w kwocie 1151,28 złotych brutto tytułem nieopłaconej obrony udzielonej oskarżonemu z urzędu,

IV. na podstawie art. 624 § 1 kpk i art. 17 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 roku o opłatach w sprawach karnych zwalnia oskarżonego od kosztów sądowych w sprawie, w tym opłaty zaliczając je na rachunek Skarbu Państwa.

Sygn. akt VII K 22/13

UZASADNIENIE

W toku przeprowadzonego w niniejszej sprawie przewodu sądowego ustalono następujący stan faktyczny :

W dniu 24 lutego 2012 roku funkcjonariusze Policji G. G. i S. B. patrolowali miejscowość B. poruszając się samochodem marki K..

W pewnym momencie zauważyli jadący z przeciwnego kierunku samochód marki A. koloru czerwonego o nr rej (...). Kiedy znajdowali się w odległości 50-60 metrów od tego pojazdu, jego kierowca K. K. (1) zjechał do swojej prawej strony pod prawy krawężnik, zgasił światła, przejechał 5-7 metrów i zatrzymał się. Funkcjonariusze Policji znajdując się w bliskiej odległości od pojazdu zauważyli wysiadającego z niego oskarżonego, który ruszył w kierunku drzwi, gdzie znajdowała się agencja ubezpieczeniowa.

W samochodzie na siedzeniu pasażera siedział B. I.. Poza nim w samochodzie nie było nikogo.

Dowód:

zeznania świadka G. G. k. 25v-26, 46-47

zeznania świadka S. B. k. 27v-28, 47

notatka urzędowa k.1

wyjaśnienia oskarżonego częściowo k. 20-21, 78-78v

Zanim oskarżony wszedł do agencji (...) zażądał od niego, by okazał dokumenty do kontroli. Oskarżony odpowiedział, że zaraz to zrobi, tylko ma coś do załatwienia w agencji i szybko wszedł do środka, zamknął drzwi. G. G. wszedł za nim, poprosił oskarżonego by wyszedł na zewnątrz.

Dowód:

zeznania świadka G. G. k. 25v-26, 46-47,

zeznania świadka S. B. k. 27v-28, 47

wyjaśnienia oskarżonego częściowo k. 20-21

Oskarżony oświadczył, że dokumenty zostawił w domu, nie zaprzeczał, że kierował pojazdem.

Po zweryfikowaniu danych dotyczących oskarżonego G. G. poinformował go, że kierował pojazdem wbrew orzeczonemu przez Sąd zakazowi. Oskarżony zaprzeczał temu, twierdził, że posiada prawo jazdy w domu. Funkcjonariusze Policji po przebadaniu oskarżonego urządzeniem badającym zawartość alkoholu w wydychanym powietrzu pojechali wraz z nim do miejsca zamieszkania, gdzie okazał dowód osobisty. Oskarżony podczas jazdy przyznał, że ich okłamał, ma zatrzymane prawo jazdy, a dokumenty zostały w samochodzie, którym jechał przed kontrolą.

Dowód:

zeznania świadka G. G. k. 25v-26, 46-47

zeznania świadka S. B. k. 27v-28, 47

wyjaśnienia oskarżonego częściowo k. 20-21

Oskarżony kierował pojazdem będąc uprzednio skazany wyrokiem Sądu Rejonowego dla W. K. z dnia 27 maja 2010 roku, w sprawie o sygn. akt VII K 100/09 za przestępstwo z art. 178a § 1 k.k., pomimo orzeczonego wobec niego środka karnego w postaci zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych na okres 5 lat.

Dowód:

odpis wyroku Sądu Rejonowego dla W. K.

sygn. akt VII K 100/09 k. 6-7

Oskarżony zakupił samochód marki A. (...) w dniu 14 lutego 2012 roku od J. B., w dniu 06 marca 2012 roku sprzedał go T. Z. (1).

Dowód:

pismo Starostwa Powiatowego w Z. k. 76

umowa kupna sprzedaży pojazdu k. 84, 85

zeznania świadka T. Z. (1) k. 118v

Oskarżony K. K. (1) ma 37 lat, wykształcenie podstawowe. Oskarżony jest stanu wolnego, posiada dwoje dzieci w wieku 10 i 11 lat, na utrzymaniu posiada dzieci własne, konkubinę i jej dziecko. Oskarżony pracuje w gospodarstwie rodziców i osiąga z tego tytułu dochód w wysokości 1000 złotych miesięcznie.

Dowód:

wyjaśnienia oskarżonego k.20-21, 44

Oskarżony był siedmiokrotnie karany sędownie. I tak wyrokiem: Sądu Rejonowego w O.z dnia 17 marca 2005 roku, w sprawie o sygn. akt VI K 887/04 za przestępstwo z art. 178a§1 k.k., Sądu Rejonowego w O. z dnia 14 listopada 2005 roku, w sprawie o syn. akt VI K 982/05 za przestępstwo z art. 244 k.k., Sądu Rejonowego w S. z dnia 05 stycznia 2006 roku, w sprawie o sygn. akt VI K 486/05 za przestępstwo z art. 244 k.k., Sądu Rejonowego w O. z dnia 01 grudnia 2006 roku, w sprawie o sygn. akt VI K 881/06 za przestępstwo z art. 193 k.k., Sądu Rejonowego w O. z dnia 24 listopada 2006 roku w sprawie o sygn.. akt VI K 727/06 za przestępstwo z art. 217§1 k.k. i z art. 216§1 k.k., Sądu Rejonowego dla W. K. z dnia 27 grudnia 2007 roku, w sprawie o sygn. akt II K 432/07 za przestępstwo z art. 279§1 k.k., Sądu Rejonowego dla W. K. z dnia 27 maja 2010 roku, w sprawie o sygn. akt VII K 100/09 za przestępstwo z art. 178a§1 k.k. i inne.

Dowód:

odpis wyroku Sądu Rejonowego dla W. K. sygn. akt VII K 100/09 k. 6-7

informacja Krajowego Rejestru Karnego k.171-172

K. K. (1) przesłuchany w charakterze podejrzanego nie przyznał się do popełnienia zarzuconego mu czynu.

Oskarżony wyjaśnił, że w dniu 24 lutego 2012 roku jechał jako pasażer samochodem marki A. (...), którego nr rejestracyjnych nie pamięta z miejscowości B. do B.. Samochód prowadził jego ojciec J. K., miejsce pasażera z przodu zajmował B. I., z tyłu za nim siedział S. S., on, obok niego. Ojciec skręcił pod ubezpieczalnię, wysiadł z samochodu i poszedł do kościoła. Oskarżony podał, że po minucie lub dwóch opuścił samochód, wziął dokumenty i udał się do ubezpieczalni. Kiedy wchodził do środka zauważył jak podjeżdża Policja. Jeden z policjantów poprosił go żeby wyszedł na zewnątrz, zapytał się go, czy ma prawo jazdy. Oskarżony podał, że zdziwił się, zapytał, po co mu prawo jazdy skoro nie jechał autem. Oskarżony wyjaśnił, że policjanci uparli się, że to on jechał samochodem, kazali załatwić kierowcę żeby zabrał samochód. Oskarżony podał, że powiedział Policjantom, że przyjdzie ojciec z kościoła i pojedzie samochodem tak, jak przyjechał. Policjanci uparli się, że jeżeli nie załatwi kierowcy to wezwą lawetę. Wówczas zadzwonił do kolegi P. K.. Wrócili autem we czwórkę - P. K., B. I. i S. S.. Później jego matka pojechała po ojca do B.. Oskarżony wskazał, że w miejscu gdzie był zaparkowany samochód, a właściwie przed nim stał samochód A. o nr SB, nie jego samochód. Oskarżony podał, że B. I. i S. S. po przyjeździe do B. cały czas siedzieli w samochodzie i nie wychodzili z niego.

Przed Sądem oskarżony podtrzymał złożone wcześniej wyjaśnienia, przedłożył do akt dokument w postaci umowy kupna sprzedaży samochodu wskazując, iż w dniu kontroli poruszał się wskazanym w umowie pojazdem tj. A. (...) o nr rej (...).

Oskarżony zaprzeczył, by miał posiadać i być właścicielem samochodu marki A. (...) w kolorze czerwonym, zakupić go od J. B., sprzedać T. Z. (1).

Dowód:

wyjaśnienia oskarżonego k. 20-21, 45,78-78v

umowa kupna sprzedaży z dnia 25 maja 2012 roku k. 44

Sąd zważył co następuje:

Analizując całokształt zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego Sąd uznał, iż potwierdza on ponad wszelką wątpliwość winę i sprawstwo oskarżonego w odniesieniu do przypisanego mu czynu tj. kierowania pojazdem mechanicznym wbrew orzeczonemu wyrokiem Sądu Rejonowego dla W. K. z dnia 27 maja 2010 roku, w sprawie o sygn. akt VII K 100/09 zakazowi prowadzenia pojazdów.

Ustalając stan faktyczny Sąd oparł się na zeznaniach świadków G. G., S. B., T. Z. (1), częściowo - na zeznaniach świadka J. K., B. I., wyjaśnieniach oskarżonego jak również na dowodach z dokumentów w postaci informacji z Krajowego rejestru karnego, odpisu wyroku Sądu Rejonowego dla W. K. z dnia 27 maja 2010 roku, w sprawie o sygn. akt VII K 100/09, Sądu Rejonowego w O. z dnia 17 marca 2005 roku, w sprawie o sygn. akt VI K 887/04, Sądu Rejonowego w S. z dnia 05 stycznia 2006 roku, w sprawie o sygn. akt VI K 486/05, Sądu Rejonowego w O. z dnia 14 listopada 2005 roku, w sprawie o sygn. akt VI K 982/05, umowach kupna sprzedaży z dnia 14 lutego 2012 roku i 06 marca 2012 roku, notatce urzędowej z dnia 24 lutego 2012 roku..

Sąd uznał zeznania świadków G. G., S. B. za wiarygodne w całości. Świadkowie złożyli zeznania szczere, spontaniczne, obiektywne. Co istotne oskarżony nie był im znany wcześniej, nie mieli z nim żadnego kontaktu, tym bardziej konfliktu, a tym samym żadnego powodu, by złożyć zeznania obciążające go. Sąd nie dopatrywał się w zeznaniach świadka G. G., jak również S. B. żadnych okoliczności mogących rzutować na ich negatywną ocenę.

Dokonując oceny zeznań świadków J. K. i B. I. Sąd miał na uwadze łączące ich relacje z oskarżonym. Dlatego dokonał ich wnikliwej analizy.

Sąd dał wiarę zeznaniom świadka B. I. wyłącznie w zakresie tego, że w dniu 24 lutego 2012 roku był wraz z oskarżonym w B., zajmował w samochodzie miejsce obok kierowcy.

Okoliczność ta została potwierdzona zeznaniami świadków G. G. i S. B., wyjaśnieniami oskarżonego. Sąd nie dał wiary jednak temu, że samochodem kierował ojciec oskarżonego, znajdował się w nim ponadto S. S.. Zeznania świadka w tym zakresie są sprzeczne z zeznaniami funkcjonariuszy Policji, którym Sąd dał wiarę w pełnym zakresie. Zeznania świadka są sprzeczne również z zeznaniami świadka J. K., jak i z wyjaśnieniami oskarżonego. B. I. wskazał, że po kontroli Policji wracał samochodem wraz z oskarżonym i jego ojcem, podczas kontroli nie było w samochodzie S. S., ponieważ poszedł do domu. Tymczasem oskarżony wyjaśnił, że S. S. miał być zawieszony po kościele do domu do Z., wracali we czwórkę-on, P. K., B. I. i S. S.. J. K. wskazał natomiast, że przyjechała po niego do B. żona, na okoliczność tę wskazał również oskarżony. Dlaczego zatem B. I. zeznał inaczej? Zdaniem Sądu wynika to z chęci świadczenia na korzyść oskarżonego, bliskiego kolegi. Należy zwrócić uwagę na sposób składania przez świadka zeznań, w szczególności ich treść. Świadek od razu, na początku swych zeznań kategorycznie zaprzeczył, że jechał z oskarżonym samochodem mówiąc „nigdy nie jechałem z oskarżonym samochodem”, by zaraz uściślić „tzn. jechałem z nim jednym samochodem, tylko K. nie kierował”. Świadek nie był pytany, czy i kiedy oskarżony kierował pojazdem. Sąd nie daje również wiary zeznaniom świadka w zakresie tego, że słyszał rozmowę z Policjantami, odnośnie tego, że oskarżony informował o tym, że jego ojciec jest w kościele, miał pootwierane okna w samochodzie, funkcjonariusze Policji również. Zeznania i w tym zakresie są sprzeczne z zeznaniami funkcjonariuszy Policji. Skoro bowiem widzieli oni podjeżdżający samochód, a w nim dwie osoby, nie sposób zatem przyjąć i dać wiarę, by była mowa o trzeciej, mającej na dodatek kierować pojazdem

osobie. Na uwagę zasługuje fakt, iż do zdarzenia doszło w zimie, a zatem mało prawdopodobne jest by okna w obydwu w pojazdach były otwarte, w szczególności w samochodzie oskarżonego.

Sąd nie przydał waloru wiarygodności zeznaniom ojca oskarżonego J. K.. Podkreślić należy, że świadek na etapie postępowania przygotowawczego odmówił składania wyjaśnień, by potem przed Sądem oświadczyć, że to on kierował pojazdem. Zeznania świadka są sprzeczne z zeznaniami funkcjonariuszy Policji G. G. i S. B., częściowo również, we wskazanych powyżej fragmentach, z zeznaniami B. I.. Należy zwrócić uwagę na to, iż świadek bardzo dokładnie „odtworzył” przebieg wydarzeń z dnia 24 lutego 2012 roku. Natomiast będąc ojcem oskarżonego, mieszkając wraz z nim nie pamiętał, czy oskarżony miał samochód w kolorze czerwonym, nie wiedział, czy zabrano mu prawo jazdy, chociaż wiedział, że ma uprawnienia do prowadzenia pojazdów, jednocześnie woził oskarżonego i jego kolegów, c wynika z zeznań B.I., samochodem w różne miejsca, również do pracy. W ocenie Sądu owa niepamięć, czy niewiedza świadka dotycząca pewnych faktów wynikała z potrzeby chwili. Zeznania świadka miały tylko i wyłącznie oczyścić oskarżonego ze stawianych mu zarzutów.

Do podstawy ustaleń faktycznych Sąd włączył zeznania świadka T. Z. (1), albowiem w ocenie Sądu świadek zeznawał w sposób rzeczowy, obiektywny i logiczny. Zeznania świadka korelowały z zeznaniami funkcjonariuszy Policji G. G. i S. B., dowodem z dokumentu w postaci informacji ze Starostwa Powiatowego w Z..

Sąd dał wiarę wyjaśnieniom oskarżonego w zakresie wyłącznie tego, że w dniu 24 lutego 2012 roku przyjechał do B., towarzyszył mu B. I.. W pozostałym zakresie nie dał mu wiary uznając przedstawioną przez niego wersję wydarzeń tylko i wyłącznie jako przyjętą przez niego linię obrony sprzeczną ze zgromadzonym materiałem dowodowym w postaci zeznań świadków funkcjonariuszy Policji, T. Z. (2), dowodami z dokumentów.

Podkreślenia wymaga fakt, iż funkcjonariusze Policji sporządzają notatkę urzędową z zdarzenia. Tak też było w niniejszej sprawie. W notatce ujęte zostały bardzo istotne informacje. Samochód, którym poruszał się oskarżony, obecne na miejscu osoby. Sąd nie widzi podstaw by zakwestionować poczynione przez nich ustalenia. Podniesiony przez oskarżonego argument, że samochód o nr rej SB stał przed jego samochodem w chwili interwencji miał zasiać wątpliwość co do wpisanych przez funkcjonariuszy Policji do notatki danych. Wątpliwość owa została rozwiana nie tylko na podstawie uzyskanej informacji ze Starostwa Powiatowego w Z., ale i na podstawie umów kupna sprzedaży, zeznań świadka T. Z. (1). I w ocenie Sądu brak podstaw by przyjąć, że oskarżony jechał innym niż wskazany w zarzucie aktu oskarżenia samochodem, że umowa kupa sprzedaży została, jak zasugerował oskarżony podrobiona. Oskarżony był już kilkakrotnie karany sędownie. W ocenie Sądu jego wyjaśnienia, to wyłącznie przyjęta przez niego linia obrony mająca na celu oczyszczenie go z zarzutów. Oskarżony chcąc uniknąć odpowiedzialności karnej zaangażował do tego swego ojca i kolegę, którzy, z własnej inicjatywy, bądź za namową, nieudolnie świadczyli na jego korzyść.

Sąd usiłował przesłuchać w charakterze świadków wskazane przez oskarżonego osoby – S. S. i P. K.. Okazało się to niemożliwe po części przez celowe przedłużanie przez oskarżonego postępowania.

W świetle poczynionych ustaleń faktycznych, będących wynikiem analizy zgromadzonego w sprawie całokształtu materiału dowodowego Sąd uznał, iż oskarżony dopuścił się zarzuczonego mu czynu tj. w dniu 24 lutego 2012 roku w miejscowości B., na ulicy (...) mija kierował samochodem marki A. nr rej (...) pomimo orzeczonego prawomocnym wyrokiem Sądu Rejonowego dla W. K., sygn. akt VII K 100/09 zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych na okres 5 lat i tym samym swoim zachowaniem zrealizował ustawowe znamiona występku z art. 244 k.k.

Sąd uznał, iż oskarżony zawinił popełnienia zarzuczonego mu czynu, albowiem nie wystąpiły żadne okoliczności usprawiedliwiające jego zachowanie, a oskarżony winien mieć świadomość, co do niedopuszczalności i znaczenia swojego zachowania. Oskarżony był siedmiokrotnie karany sędownie, w tym dwukrotnie za przestępstwo z art. 244 k.k. wyrokiem Sądu Rejonowego w O.z dnia 14 listopada 2005 roku, w sprawie o sygn. akt VI K 982/05 oraz Sądu Rejonowego w S. z dnia 05 stycznia 2006 roku, w sprawie o sygn.. akt VI K 486/05. Wina oskarżonego tkwiła w tym, że mając pełną możliwość rozumienia znaczenia swojego postępowania oraz możliwość pokierowania

nim, świadomie zdecydował się na naruszenie zakazu sądowego sądząc, iż pozostanie bezkarny, czym dał dowód lekceważenia obowiązujących przepisów prawnych.

Te wszystkie okoliczności prowadzą Sąd do wniosku o potrzebie wymierzenia oskarżonemu kary adekwatnej do stopnia zawinienia i uwzględniającej okoliczności podmiotowe i przedmiotowe czynu.

Jako okoliczności obciążające Sąd uwzględnił wysoki stopień społecznej szkodliwości czynu wyrażający się w postaci zamiaru, w szczególności faktem popełnienia przestępstwa tego samego rodzaju po raz trzeci.

Tym samym, kierując się dyrektywami sądowego wymiaru kary określonymi w art. 53§1 i 2 k.k. Sąd wymierzył oskarżonemu na podstawie art. 244 k.k. karę 6 miesięcy pozbawienia wolności.

W ocenie Sądu orzeczona wobec oskarżonego kara pozbawienia wolności pozwala przypuszczać, że spełni ona wobec oskarżonego cele wychowawcze i zapobiegawcze. Ponadto orzeczona kara da społeczeństwu wyraz negatywnej oceny tego typu zachowań przez Sąd. Przy wymiarze oskarżonemu kary, jako istotną okoliczność wpływającą na wyższą karalność Sąd potraktował fakt, że oskarżony dopuścił się czynu będąc uprzednio siedmiokrotnie karany sędownie, gdzie Sąd orzekł wobec niego kary grzywny, dwukrotnie kary pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania dając mu tym samym szansę na życie zgodnie z obowiązującym porządkiem prawnym. Oskarżony daną mu szansę zignorował, dopuścił się kolejnego przestępstwa.

Sąd, mając na uwadze fakt, iż ostatnie skazanie odnotowano w maju 2010 roku, biorąc pod uwagę sytuację rodzinną oskarżonego uznał, że wystarczające dla osiągnięcia celów kary będzie zastosowanie wobec oskarżonego dobrodziejstwa warunkowego zawieszenia wykonania kary na okres próby wynoszący 3 lata. Do zdarzenia doszło w roku 2012, po tym czasie nie odnotowano zachowań oskarżonego sprzecznych z obowiązującym porządkiem prawnym, co pozwala na przyjęcie, iż okres zawieszenia wykonania kary będzie wystarczający do pełnej weryfikacji przyjętej wobec niego, pozytywnej prognozy na przyszłość. W ten sposób orzeczona kara, w ocenie Sądu wypełni wobec oskarżonego cele wychowawcze jak i zapobiegawcze. Rodzaj, charakter i wymiar kary spełni także cele związane z szeroko pojętą prewencją

Sąd przyznał od Skarbu Państwa na rzecz adwokat M. A. wynagrodzenie w kwocie 1151,28 złotych tytułem nieopłaconej obrony prawnej udzielonej oskarżonemu z urzędu.

O kosztach postępowania Sąd orzekł na podstawie art. 624§1 k.p.k. oraz art. 17 ustawy o opłatach w sprawach karnych z dnia 23 czerwca 1973 roku uznając, że mając na utrzymaniu troje dzieci nie ma możliwości by uiścić należności sądowe bez uszczerbku dla nich.

Z tych też względów Sąd orzekł jak w części dyspozytywnej wyroku.

Sygn. akt VII K 22/13

Zarządzenie:

1/ Odnotować uzasadnienie.

2/ Odpis wyroku wraz z uzasadnieniem doręczyć obrońcy oskarżonego,

3/ Kalendarz 14 dni.

SSR Joanna Krzywińska-Skoczylas

12 maja 2014 roku